

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΣΚΛΗΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Θα σας μιλήσω για μια νέα γυναίκα, κι' όταν θα τελειώσω, θα σας παρακαλέσω να μου πείτε την γνώμη σας γι' αυτή. Θα την αποκαλέσω μίς Κάρουτερς, γιατί δεν θέλω να φανερώσω το πραγματικό της όνομα... Η ιστορία που θα σας διηγηθώ συνέβη σ' ένα υπερωκέανιο της γραμμής των Ινδιών προ' αρκετών ετών...

Η γυναίκα αυτή ήταν μια γυναίκα καταπληκτική, προικισμένη με όλα τα χαρίσματα: Ήξερε να τραγουδάει, να παίξει στο θέατρο, κλπ. Ήξερε να κολυμπάει τόσο περίφημα, ώστε θα μπορούσε να κερδίσει μια περιουσία δλόκληρη, αν έκανε κολυμβητικές επιδείξεις μπροστά στο κοινόν... Με κοστούμι του μπάνιου, θα μπορούσε να άψηφήσει και τους πιο απαιτητικούς κριτικούς της όμορφιάς... Όσο για τις τουαλέτες της, αυτές πειά ήσαν θείες... Η όμορφιά του προσώπου της πάλι ήταν κυριολεκτικώς άγγελική.

Έκανε το ταξίδι αυτό, μαζί με την μητέρα της και δυο καμαριέρες της και πήγαινε να συναντήσει τον πατέρα της που ήταν πρεσβευτής σε κάποια πρωτεύουσα της Απω Ανατολής...

Η παρουσία της στο πλοίο μας είχε αναστατώσει... Μά θα ήθελα να την βλέπατε... Ήταν ή γυναίκα σ' όλη της την τελειότητα... Ό,τι κι' αν έκανε, γοήτευε... Μά το ξαναλέω, εκεί που ήταν άφθαστη, ήταν το κολύμπι...

Αυτή η Ναϊάς μπορούσε να μείνει δυο δλόκληρα λεπτά μέσα στο νερό, όπως πιστοποίησα μόνος μου με το ρολόι στο χέρι. Κανένας άντρας στέ πλοίο, εκτός από τον Ντένιτσον, ένα νεαρό άθλητή Άγγλο, πολύ όμορφο και συμπαθητικό παλληκάρι δεν μπορούσε να την ξεπεράσει στο κολύμπι. Επίσης και στις βουτιές ήταν ασύγκριτη.

Η γυναίκα αυτή λοιπόν, μας είχε γοητεύσει όλους στο πλοίο κι' έμένα πρώτον απ' όλους. Με κατέκτησε κυριολεκτικώς, δεν διστάζω να το όμολογήσω. Όλοι, από τον νεαρό Άρντομ, ένα παιδί δεκαεννέα χρόνων, γραμματέα σε κάποιο προξενείο της Μαλαισίας, ως τον πλοίαρχο Μπέντλεϋ, ένα γέρο θαλασσόλυκο με γκρίζα γενειάδα, την είχαν έρωτευθη. Υπήρχε εκτός των άλλων και κάποιος λαμπρός κύριος—Πέρκινς μου φαίνεται τον έλεγαν — ο οποίος, γοητευμένος από τα θέλητρα, της μίς Κάρουτερς, είχε ξεχάσει έντελώς ότι ή γυναίκα του ταξίδευε με το ίδιο θαπόρι.

Οι άντρες γινότουσαν μαλακό κερύ ανάμεσα στα χέρια της που το έπλαθε κατόπιν όπως ήθελε, κατά το κέφι της. Έφθανε να πη μια λέξη για να σκοτώσει ένας άντρας ή να σκοτωθή γι' αυτήν... Επί τέλος, τί να σας πω περισσότερο; Έχετε δει όλοι τέτοιες γυναίκες που αποτελούν μια αιωνία πηγή επιθυμιών για τους άνδρες όλων των κλιμάτων... Ός δαμάστρια των ανδρών ήταν ασύγκριτη: ήταν το μαστίγιο που σφυρίζει, ή βελόνα που τρυπάει, ή φωτιά, ο ήλεκτρικός σπινθήρας... Σε μερικές στιγμές, θα το πιστέψετε; άστραπέως αφάνταστης θελήσεως ξέφευγαν απ' τα μάτια του γοητευτικού αυτού πλάσματος και κεραυνοβολούσαν το θύμα που διάλεγε αφήνοντάς το τρεμάμενο κι' αποσβολωμένο απ' το φόβο, άληθινό ανθρώπινο ράκος.

Για να καταλάβετε καλύτερα τη συνέχεια αυτής της ιστορίας πρέπει να σας πω ακόμα ότι ή περηφάνεια της μίς Κάρουτερς ήταν άπεραντη και τρομερή.

Έπέβαλλε τον νόμο της στο θαπόρι, εξασκούσε την εξουσία της στο πλήρωμα, στους επιβάτες, ούτε του Ντένιτσον εξαιρουμένου. Αυτός άλλωστε της άρεσε περισσότερο απ' όλους τους άλλους και φαινόταν ότι το αίσθημά της προς αυτόν μεγάλωνε από μέρα σε μέρα. Όσο για μας, τη λατρεύαμε πάντοτε και δεν παύαμε να τριγυρίζουμε δλόγυρά της, αν και ξέραμε ότι ο Ντένιτσον μας είχε έκτοπισει όλους.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν φτάσαμε στο Κολόμπο, όπου συνέβη ένα άπρόοπτο περιστατικό.

Ξέρετε το Κολόμπο και ξέρετε πως οι νεαροί ιθαγενείς βουτάνε σε μια θάλασσα γεμάτη καρχαρίες για να πιάσουν τα νο-

μισματα που ρίχνουν σ' αυτήν οι επιβάτες.

Μά οι μικροί ιθαγενείς βουτάνε μόνο στα μέρη όπου συχνάζουν καρχαρίες, οι οποίοι τρέφονται με ψάρια. Υπάρχει κάτι άληθινά υπερφυσικό στον τρόπο με τον οποίο, τα χαμίνια αυτά μαντεύουν την παρουσία των καρχαριών-τίγρων, αυτών δηλαδή που τρώνε ανθρώπους. Μόλις κανείς απ' αυτούς παρουσιαστή και πριν ακόμα οι επιβάτες το άντηληφθούν, τα παιδιά έχουνε κίόλας καταφύγει σε σίγουρο μέρος.

Έκείνη την ήμέρα, μετά το μεσημεριανό φαγητό, ή μίς Κάρουτερς καθόταν στη γέφυρα περιστοιχισμένη από τους θαυμαστάς της. Ο γέρο καπετάνιος Μπέντλεϋ της είχε παραχωρήσει μια εξαιρετική εύνοια: την άδεια ν' άνεβούν στη γέφυρα οι μικροί ιθαγενείς και να βουτάνε από εκεί.

Η μίς Κάρουτερς, σαν κολυμβήτρια που ήταν, ενδιαφερόταν εξαιρετικά για τις όμορφες βουτιές των μικρών ιθαγενών. Είχε ξαφρίσει όλα τα ψιλά μας, ρίχνοντάς τα στη θάλασσα...

Μά το θέαμα άξιζε τον κόπο. Ένας προ' πάντων από τους μικρούς ιθαγενείς ξεχώριζε άπέναντι στους άλλους για τις υπέρροχες βουτιές του. Θα είχε λάβει χωρίς άλλο μαθήματα από κάποιο λευκό, γιατί έκτελούσε τέλεια τη βουτιά, τη λεγομένη «του κύκνου». Με μια μόνο βουτιά, που την έπαιρνε ψηλά από το κατάρτι, διέσχισε ένα ύψος περισσότερο από είκοσι μέτρα, με τα χέρια ένωμένα άπάνω στο στήθος του με το κεφάλι προς τα πίσω... Αν έχανε δηλαδή λίγο την αρχική στάσι του και χτυπούσε με την κοιλιά το νερό, θα σχιζόταν στα δυό...

Το χαμίνι επανέλαβε πολλές φορές αυτό το τόλμημα, προς μεγάλη ίκανοποίησι όλων μας και της μίς Κάρουτερς ιδιαίτε-

τως. Δεν ήταν ούτε δεκατριών χρόνων, μά ήταν όχι μόνο ο πιο επιδέξιος της συντροφιάς, μά κι' ο άρχηγός της. Πολλά από τ' άλλα παιδιά ήσαν μεγαλύτερά του, μά όλα άναγνώριζαν την υπεροχή του. Προικισμένος με ένα κορμί υπέροχο, ζωντανό άγαλμα νεαρού μπρούντζινου θεού, είχε μάτια ζωηρά, έξυπνα και γεμάτα τόλμη. Ήταν μια πεταλούδα που χόρευε στον ήλιο, μια άστραπη ζωής κι' όμορφιάς.

Θάχετε δει και σεις αυτά τα πλάσματα που είνε πλασμένα για τη χαρά της ζωής. Αυτό το παιδί είχε όλα τα χαρίσματα τ' ουρανού: ή ζωή άχτινοβουλούσε σ' αυτό, φλόγιζε τη σάρκα του, τα μάτια του, τόσο που θα έλεγε κανείς

ότι σπινθηροβολούσε...

Τέτοιος ήταν ο νεαρός εκείνος θεός. Αυτός έδωσε ξεφανα το σύνθημα του κινδύνου, ενώ έκανε τις κολυμβητικές επιδείξεις του. Οι άλλοι έτρεξαν άμέσως προς τη σκάλα του θαποριού, κολυμπώντας με όλη την δύναμη των μπράτσων τους. Με τον τρόπο ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους ξεπετιόντουσαν, πηδούσαν απ' το νερό για να φθάσουν στη σκάλα, άλληλοβοηθούμενοι και δίνοντας το χέρι ο ένας στον άλλο.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ή μίς Κάρουτερς, ξαφνιασμένη.
—Κανένας καρχαρίας, φαντάζομαι, άπάντησε ο πλοίαρχος Μπέντλεϋ. Έχουν τύχη αυτά τα παιδιά που δεν άρπαξε κανένα τους.

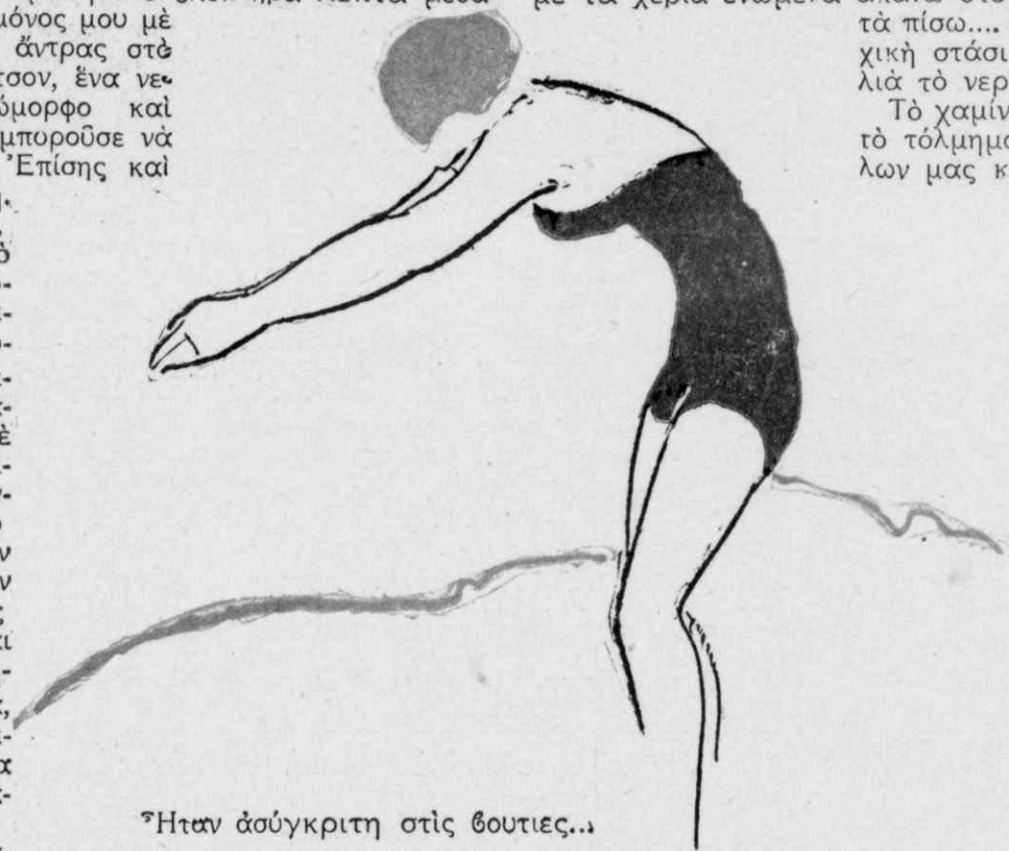
—Φοβούνται λοιπόν τους καρχαρίες; ρώτησε ή νέα γυναίκα.
—Έσεεις δεν τους φοβάστε; άπάντησε ο πλοίαρχος.

Η μίς Κάρουτερς ένοιωσε ένα έλαφρό ρίγος να της περνάη το κορμί κι' έκανε ένα μορφασμό φρίκης, κυττάζοντας πάνω από τη γέφυρα.

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να κινδυνεύσω να με καταβροχθίσει ένας καρχαρίας, είπε κάνοντας ένα καινούργιο μορφασμό φρίκης. Είνε φριχτά αυτά τα τέρατα, φριχτά!

Οι νεαροί ιθαγενείς είχαν μαζευτή έντωμεταξύ κάτω από τη γέφυρα, καταβροχθίζοντας με τα βλέμματά τους το είδωλό τους, τη μίς Κάρουτερς που τους είχε πετάξει τόσα νομίσματα.

Η «παράστασις» είχε πειά τελειώσει και ο πλοίαρχος Μπέντλεϋ τους διέταξε να του άδειάσουν τη γωνιά. Μά ή μίς Κάρουτερς τον συγκράτησε λέγοντας:

Ήταν ασύγκριτη στις βουτιές...

—Μιά στιγμή, αν έχετε την καλωσύνη, πλοίαρχέ μου. Είχα πάντα την ιδέα πως οι Ιθαγενείς δεν φοβούνται τους καρχαρίες. Και, γνέφοντας στον μικρό Ιθαγενή ήρωα να πλησιάσει, τον διέταξε με μιά χειρονομία να ξαναβουτήξει. Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του κι' άρχισε να γελάει δυνατά σαν να έπρόκειτο για κανένα άστειο.

—Καρχαρίας, είπε δείχνοντας το νερό με το δάχτυλο.

—Όχι, του' απάντησε ή μίς Κάρουτερς. Δεν υπάρχει καρχαρίας.

Ο μικρός Ιθαγενής όμως κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και όλοι οι άλλοι σύντροφοί του, από πίσω του, τον μιμήθηκαν.

—Όχι! όχι! όχι! τούς φώναξε ή μίς Κάρουτερς.

—Επειτα, άπευθυνομένη προς ήμεις, μās ρώτησε:

—Ποιός έχει να μου δανείσει ένα χρυσό εικοσόφραγκο και μιά χρυσή λίρα;

—Όλοι μας προθυμοποιηθήκαμε να την έξυπηρετήσουμε, μα εκείνη πήρε τα δυο νομίσματα που της πρόσφερε ο νεαρός Άρνιμπορ.

Σήκωσε ψηλά το εικοσόφραγκο για να το δείξει στα παιδιά. Μα εκείνα δεν έδειξαν καμμία βία να τρέξουν στην κουπαστή για να είνε έτοιμα να πηδήξουν από κεί στη θάλασσα. Όλα έμειναν ακίνητα με ένα ήλιθιο χαμόγελο στα χείλη.

Η μίς Κάρουτερς τότε έδειξε σε καθένα απ' τούς μικρούς Ιθαγενείς χωριστά το χρυσό εικοσόφραγκο, μα όλοι άρνήθηκαν με το κεφάλι κι' εξακολούθησαν να χαμογελούν.

Κουρασμένη τέλος, ή μίς Κάρουτερς πέταξε το νόμισμα στη θάλασσα. Με άπογοήτευσι ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, οι μικροί Ιθαγενείς το παρακολούθησαν καθώς διέσχιζε τον άέρα, μα δεν σάλεψαν από τη θέσι τους.

—Μή πετάξετε τη λίρα, τη συμβούλευσε τότε ο Ντέννιτσον με σιγανή φωνή.

Κουφή σ' αυτά τα λόγια, ή νέα γυναίκα, γυάλισε το χρυσό νόμισμα στα μάτια του νεαρού Ιθαγενούς του πρωταθλητού της ήμέρας.

—Μήν το κάνετε αυτό, την ικέτευσε με τη σειρά του ο πλοίαρχος Μπέντλεϋ. Έγώ δεν θα έρριχνα ούτε ένα ψωριάτικο γάτο στη θάλασσα, αν έβλεπα ένα καρχαρία να τριγυρίζει γύρω από το καράβι μου.

Εκείνη όμως χαμογέλασε μόνο, επιμένοντας στο καπρίτσιο της κι' εξακολούθησε να θαμπώνει το δυστυχισμένο παιδί.

—Μή θάζετε σε πειρασμό αυτό το παιδί, σās ίκετεύω, είπε ο Ντέννιτσον. Αυτή ή χρυσή λίρα είνε μιά περιουσία γι' αυτό και θα μπορούσε να βουτήξει στο νερό για να την πιάσει...

—Και σεις; ρώτησε ή μίς Κάρουτερς μ' ένα γλυκό τόνο στη φωνή της. Θα βουτούσατε στο νερό αν έρριχνα για σās αυτό το νόμισμα;

Ο Ντέννιτσον κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

—Εσείς θα θέλατε περισσότερα, εξακολούθησε ή νέα. Για πόσα χρυσά νομίσματα θα κάνατε μιά βουτιά στο νερό;

—Ούτε για όλο το χρυσάφι του κόσμου! ήταν ή απάντησις του Ντέννιτσον.

Η μίς Κάρουτερς σκέφθηκε ξεχνώντας για μιά στιγμή το χαμίνι.

—Ούτε και για μένα; ρώτησε με φωνή πιό γλυκειά ακόμα.

—Για να σās σώσω τη ζωή ναί... Μα διαφορετικά όχι...

Η νέα γυναίκα ξαναγύρισε πάλι προς τον μικρό Ιθαγενή και γυάλισε το χρυσό νόμισμα στα μάτια του.

—Επειτα προσποιήθηκε πως το πετάει και χωρίς να θέλη, ο μικρός έκανε μιά κίνηση προς την κουπαστή, μα ή θυμωμένες κραυγές των συντρόφων του τον σταμάτησαν.

—Βλέπω ότι άστειεύεστε, είπε ο Ντέννιτσον. Παρατείνετε αυτό το παιγνίδι όσο θέλετε, μα, για την αγάπη του Θεού, μη ρίξετε το νόμισμα στη θάλασσα.

Ό,τι έκανε εκείνη τη στιγμή ή μίς Κάρουτερς το έκανε τάχα ύπακούοντας στη διεστραμμένη ψυχή της ή γιατί άμφέβαλλε πως θα πείση το μικρό Ιθαγενή; Κανένας δεν θα μπορούσε να το πη...

Ό,τι κι' αν ήταν, ή χειρονομία της μās ξάφνιασε όλους. Είδαμε το χέρι της να πετάη το χρυσό νόμισμα, το οποίο έπεσε

στη θάλασσα, άφου προηγουμένως διέγραφε μιά καμπύλη στον ήλιο.

Τότε, πριν ακόμα προφτάσει κανείς να τον έμποδισή, ο νεαρός Ιθαγενής έτρεξε στην κουπαστή, πήδηξε και μιά χαριτωμένη καμπύλη παρακολούθησε το νόμισμα στην πτώσι του. Και ή λίρα και το παιδί διέσχισαν τον άέρα συγχρόνως. Η λίρα τρύπησε το νερό και στο ίδιο εκείνο μέρος, την ίδια σχεδόν στιγμή, το ύγρο στοιχείο έκλεισε πάνω από το φτωχό παιδί.

Ένα ξεφωνητό των μαύρων, των οποίων τα μάτια ήσαν άσφαλώς πιό διαπεραστικά από τα δικά μας, μās έκανε όλους να τρέξουμε στην κουπαστή.

Λένε πως ένας καρχαρίας είνε αναγκασμένος να γυρίση με τη ράχι, όταν θέλη να φάη. Αυτό είνε ψέμα... Γιατί ο τεράστιος καρχαρίας που άντιφύσαμε εκείνη τη στιγμή μέσα στη θάλασσα δεν έκανε τίποτε τέτοιο...

Το νερό είχε μιά καταπληκτική διαύγεια και ψηλά από την κουπαστή παρακολούθησαμε όλη την φριχτή τραγωδία.

Με μιά μόνο κίνηση των σαγονιών του, ο πελωριος καρχαρίας έκοψε στα δυο το σιωχο παλληκαράκι.

Μιά ελαστήμια άγριακτήςσεως άκούστηκε τότε μεταξύ μας; Ποιός την πρόφερε;.. Δεν ξέρω... Έγώ ο ίδιος ίσως...

—Επειτα μιά μικρού σιωπή έπακολούθησε... Η μίς Κάρουτερς μίλησε κατόπιν πρώτη. Στο πρόσωπό της είνε μιά θανάσιμη χλωμάδα...

—Δέν... δέν θα το πίστευα ποτέ, είπε.

—Επειτα άρχισε να γελάη μ' ένα γέλιο νευρικό, τσακισμένο. Προσπαθούσε ν' άνακτήση την αυτοκυριαρχία της, την περηφάνεια της...

—Επειτα κύτταξε τον Ντέννιτσον και ύστερα το βλέμμα της μās περιεργάστηκε όλους μας... Η λάμψις των ματιών της έσβυσε και τα χείλη της τρεμούλιασαν...

—Κύριε Ντέννιτσον, είπε τέλος, έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε το μπράτσο σας για να κατέβω κάτω;

Μα εκείνος δεν σάλεψε καθόλου, δεν άλλαξε καν τη διεύθυνσι του βλέμματός του που ήταν καρφωμένο στο κενό... Ούτε μιά από τις βλεφαρίδες του δεν σκίρτησε... Έβγαλε τη σιγαροθήκη του, πήρε ένα σιγαρέττο και το άναψε.

Ο πλοίαρχος Μπέντλεϋ ξερόβηξε και έφτυσε στη θάλασσα. Αυτό ήταν όλο... αυτό και ή σιωπή...

Η μίς Κάρουτερς έκανε τότε μεταβολή και με θήμα σταθερό τράβηξε προς τη σκάλα της γεφύρας. Είκοσι θήματα πιό πέρα, κλονίστηκε κι' άναγκάστηκε να στηριχθή στο κιγκλίδωμα για να μην πέση κάτω. —Επειτα εξακολούθησε άργά τον δρόμο της.

Από τη στιγμή εκείνη ως το τέλος του ταξιδιού, δεν την είδαμε πειά... δέν βγήκε καθόλου από την καμπίνα της.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, ένας καθηγητής ανέπτυσε, μιά μέρα, το ζήτημα του διαζυγίου:

—Δέν μου λέτε σεις; ρώτησε κάποια στιγμή, έναν φοιτητή. Η τρέλλα είνε αίτια διαζυγίου;

—Όχι, άποκρίθηκε με πεποίθησι ο φοιτητής.

—Πώς όχι; ξαναρώτησε ξαφνιασμένος ο καθηγητής.

—Μάλιστα, κύριε καθηγητά, επέμεινε ο φοιτητής. Η τρέλλα είνε αίτια του γάμου και συνεπώς δέν μπορεί να είνε και αίτια του διαζυγίου!...

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης, της τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, Άθηναι.

